

Sygn. akt VIII Ka 397/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący- Sędzia SO Przemysław Wasilewski

Sędziowie: SO Krzysztof Kamiński – spr.

SO Grażyna Zawadzka-Lotko

Protokolant Agnieszka Malewska

w obecności prokuratora Bożeny Romańczuk, po rozpoznaniu w dniu 08.09.2014 r. sprawy M. B. (1) oskarżonego o czyn z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 9 kwietnia 2014 r. (sygn. akt VII K 571/13):

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180-zł. (stu osiemdziesięciu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w kwocie 70-zł. (siedemdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

M. B. (1) został oskarżony o to, że:

1. w dniu 22 grudnia 2011 roku w B.przy ul. (...), w restauracji „(...)”, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmy (...) Sp. z o.o., poprzez przerobienie dokumentu w postaci faktury VAT o nr (...), w ten sposób, że zamiast numeru rachunku bankowego firmy (...) sp. z o.o.o nr (...)umieścił na ww. dokumencie numer własnego rachunku bankowego, tj. (...), a następnie przedstawił go jako autentyczny w (...)na ul. (...)w B., w wyniku czego (...)wykonał przelew za wykonana usługę gastronomiczną w kwocie 4000 zł na konto M. B. (1), czym działał na szkodę (...) sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270§1 kk

2. w dniu 25 stycznia 2012 roku w banku (...) S.A. Oddział w B. w celu użycia za autentyczny, podrobił dokument w postaci potwierdzenia dyspozycji – wpłaty kwoty 2850 zł, na bankowe konto M. S., w ten sposób, że wpłacając powyższą kwotę w banku podrobił podpis M. S. na potwierdzeniu dyspozycji – wpłaty,

tj. o czyn z art. 270§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2014 r w sprawie VII K 571/13;

I. Oskarżonego M. B. (1)uznał za winnego tego, że w dniach 22 i 23 grudnia 2011 roku w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...)w B.w ten sposób, że dostarczył do tej placówki - jako autentyczną - podrobioną przez siebie fakturę VAT nr (...)za usługę gastronomiczną wykonaną przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnościąw B.na rzecz tej szkoły, na którym to dokumencie zamiast numeru rachunku bankowego spółki umieścił numer własnego rachunku bankowego, wprowadzając przez to w błąd pracowników księgowości szkoły, w wyniku czego osoba odpowiedzialna za zrealizowanie faktury wydała

dyspozycję dokonania przelewu kwoty 4000 zł na konto oskarżonego zamiast na konto spółki (...), czym działał na szkodę (...)w B., tj. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. i za to na mocy art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. skazał oskarżonego, a na mocy art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat.

III. Na mocy art. 44§1 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w wykazie nr 54/2013 znajdującym się na karcie 105a akt pod poz. 3, przechowywanego w aktach na karcie 78.

IV. Na mocy art. 17§1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1§2 kpk postępowanie karne przeciwko oskarżonemu M. B. (1) w zakresie czynu opisanego w punkcie 2. umorzył.

V. Na mocy art. 100 kpk orzekł przepadek dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w wykazie nr I/131/2013 znajdującym się na karcie 152 akt pod poz. 1, przechowywanego w aktach na karcie 130.

VI. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz kwotę 90 zł tytułem pozostałych kosztów sądowych; kosztami postępowania w części umarzającej obciążył Skarb Państwa.

Na podstawie art. 425§1 i 2 kpk w zw. z art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok obrońca oskarżonego w części dotyczącej czynu z punktu I aktu oskarżenia, tj. w punkcie I, II, III oraz VI w zakresie zasądzonych kosztów postępowania

Na mocy art. 427§1 i 2 kpk i art. 438pkt 2 i 3 kpk orzeczeniu w zaskarżonej części zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na wybiórczej i sprzecznej z zasadami logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie dowodów w postaci:

a. zeznań M. S., M. B. (2) i M. B. (3), które Sąd pierwszej instancji uznał za wiarygodne i zgodne z prawdą ze względu na ich spójność, rzeczowość i konsekwencję, podczas gdy M. S. uznawał się za pokrzywdzonego w tej sprawie i miał zarówno osobisty jak i majątkowy interes w tym aby oskarżonego uznano za winnego zarzucanych mu czynów, a ponadto pozostawał on na Sali rozpraw podczas przesłuchania wszystkich świadków i z tego powodu znał ich zeznania, a świadkowie są jego byłymi lub obecnymi bliskimi współpracownikami.

b. Zeznań M. K., które Sąd Rejonowy ocenił w sposób wybiórczy, bowiem zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego edycja plików zapisanych z rozszerzeniem .pdf i jest trudniejsza niż zwykłych dokumentów tekstowych i konieczne jest do tego posiadanie oprogramowania umożliwiającego ich modyfikację, a M. K. zeznał, iż nie instalował on w komputerze znajdującym się w restauracji (...) żadnego innego programu niż ten do fakturowania.

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5§2 k.p.k., bowiem brak jest jakichkolwiek dowodów podrobienia przez oskarżonego faktury VAT dla złożenia tego dokumentu u pokrzywdzonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a zgodnie z zasadą in dubio pro reo habetur te niedające się usunąć wątpliwości powinny doprowadzić do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, podczas gdy brak jest wiarygodnych dowodów takiego działania, a oskarżony wyjaśnił, iż nie miał świadomości, że pieniądze wpłynęły na jego rachunek bankowy, a w chwili kiedy dowiedział się o tym, próbował zwrócić całą kwotę (...) sp. z o.o.

Zarzucając powyższe, wniósł o:

-zmianę orzeczenia w zaskarżonym zakresie poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie

-uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim za całkowicie bezzasadny należało uznać zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego, co znalazło odzwierciedlenie w drobiazgowym wręcz uzasadnieniu. Poddał logicznej analizie zebrane dowody, zgodnie ze wskazaniem wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie o sprawstwie i winie oskarżonego (art. 424§1 pkt 1 k.p.k.). Wnioski ocenne Sądu I instancji wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego. Tym samym nie wykraczają poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k. i jako takie nie wzbudzały wątpliwości Sądu Okręgowego.

O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można by mówić wtedy, gdyby ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawierała oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów). Taka sytuacja w niniejszym postępowaniu nie wystąpiła.

Apelujący ograniczył się de facto do polemiki z sądową oceną dowodów, co czyni zbędnym odnoszenie się w szerszym zakresie do zarzutów apelacyjnych i argumentów na ich poparcie. Tym bardziej, że okoliczności podnoszone w apelacji były już przedmiotem rozważań i oceny przez Sąd I instancji.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że kluczowym dowodem w sprawie były zeznania M. S. oraz M. B. (2). Zeznania te, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, były rzeczowe, logiczne i – co do zasady – konsekwentne. Nadto znalazły potwierdzenie w innych dowodach.

Faktem jest, że M. S. najpierw twierdził, iż kwotę 2.850-zł. wpłacił sam na swoje konto, później zaś, że kwotę tę wpłacił oskarżony tytułem zwrotu zaciągniętej pożyczki. Przy czym rozbieżność tę w sposób logiczny wyjaśnił.

Wiarygodności zeznań M. S. nie podważa to, że miał interes osobisty, jak też majątkowy w rozstrzygnięcia sprawy na niekorzyść oskarżonego, skoro – co przynajmniej apelujący – uznawał siebie za pokrzywdzonego. Podobnie jak fakt, że pozostawał na sali rozpraw podczas przesłuchania świadków, swoich współpracowników. Rozważania apelującego na temat możliwości wpływania przez M. S. na zeznania w/w osób są czysto hipotetyczne i nie znajdują oparcia w materiale dowodowym.

Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ocenie zeznań M. K. albowiem z doświadczenia z doświadczenia zawodowego wynika, że edycja dokumentu zapisanego na dysku w komputerze, po skopiowaniu do pliku (...), nie jest czynnością na tyle skomplikowaną, aby nie był w stanie z tym poradzić przeciętny użytkownik komputera.

Z kolei wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) są nie tylko sprzeczne z zeznaniami w/w świadków, ale nadto z elementarnymi zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Dotyczy to m.in. twierdzeń, jakoby ktoś z pracowników restauracji – bez wiedzy oskarżonego – wystawił fakturę dla (...) i zmienił na niej numer rachunku (z numeru spółki (...) na numer oskarżonego). Jak słusznie skonstatował Sąd I instancji, to oskarżony był odpowiedzialny za organizowanie cateringów (włącznie z wystawianiem faktur) i nikł inny, poza nim, nie miał powodu aby tak postąpić. Nadto nie sposób też sobie wyobrazić, aby nie zwrócił uwagi na to, że na rachunku jest jego numer konta.

Co istotne, jak precyzyjnie wykazał Sąd I instancji, oskarżony od czasu dostarczenia podrobionego dokumentu do szkoły każdego dnia (poza świętami Bożego Narodzenia i dniem 24 grudnia 2011 r.) sprawdzał stan swojego konta, pomimo tego że w tym okresie stan jego konta był prawie zerowy i nie były dokonywane przez niego żadne przelewy, czy

przeprowadzane transakcje. Po uzyskaniu informacji, że pieniądze wpłynęły na jego rachunek, natychmiast dokonał ich wypłaty.

Nie sposób doszukać się logiki w wyjaśnieniach oskarżonego w których podawał, że M. S. bądź M. B. (2) nie chcieli przyjąć od niego pieniędzy, gdyż mieli się zastanowić jak je zaksięgować. Zważywszy, że – jak wynika z materiału aktowego – mieli zastanawiać się na tym przez pół roku.

Wskazane wyżej okoliczności oceniane z punktu widzenia logiki i doświadczenia życiowego dowodzą, że M. B. (1) działał w pełni świadomie, z zamiarem bezpośrednim dokonania przypisanego mu przestępstwa. Tym bardziej, że z zeznań M. B. (2) wynika, iż oskarżony przyznał jej, że pieniądze były mu potrzebne na święta, co pośrednio potwierdza niemal zerowy stan jego konta w tym okresie.

W świetle wskazanych wyżej dowodów nie sposób zarzucić Sądowi I instancji naruszenia zasady *in dubio pro reo*. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uzasadnia twierdzenia, że w sprawie zachodzą jakiegokolwiek rozsądne wątpliwości w rozumieniu art. 5§2 k.p.k.

Nie budzi zastrzeżeń orzeczona wobec oskarżonego kara, rozumiana jako całokształt kar i środków karnych, uwzględniająca – jak wynika z pisemnych motywów wyroku – wszystkie istotne okoliczności, o których mowa w art. 53§1 i 2 k.k. Kara 10 miesięcy pozbawienia wolności, wykonanie której warunkowo zawieszono na minimalny okres próby, mieści się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za czyny z art. 286§1 k.k. Tym samym nie sposób jej traktować w kategoriach rażąco surowej, w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O opłacie orzeczono na mocy art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223), zaś o pozostałych kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636§1 k.p.k. Na pozostałe koszty sądowe złożyły się:

- koszt uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 50-zł. (art. 618§1 pkt 10 k.p.k. w zw. z §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego /Dz. U. 2003 r., Nr 151, poz. 1468 ze zm./);

- koszt doręczeń wezwań i innych pism – ryczałt – w kwocie 20-zł. (art. 618§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. 2003 r., nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).